

Fantini, a hős lovag

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, Horkoló Honóriusz. De hatalmas bánat nyomasztotta: hetek óta nem tudott aludni, mert egy sárkány üvöltése minden éjjel felkeltette. Ezért kidoboltatta az egész országban – de csak csendben, mert éppen szundikálni próbált –, hogy aki elhallgattatja a gaz sárkányt, annak adja a fele lányát és még a királyságából is egy darabot, egy icipici darabkát.

Hős Fantini lovag – akinek messze földön híres tetteit nem zengi ballada és nem jegyzik a krónikák sem – meghallotta a hírt. Azonnal felkötötte fakardját és felnyergelte húséges lófehér kecskéjét, Üstököst. Felpattant rá, és elnyargalt a sárkány irányába, de úgy, hogy csak úgy porzott utána az országút. A kecske olyan eszeveszetten száguldott, hogy Fantini lovag hiába markolta jó erősen a szarvát, egy kanyarban – puff! – leesett. Nagyon fájlalta a tomporát, de tántoríthatatlan maradt. Amikor aztán a sárkány barlangjához ért, a bátorságtól reszketve legszívesebben haza kecskegélt volna, de a fele királylányra és az icipici királyságra gondolt, így megmakacsolta pipaszár lábait, és kinyújtott kardjával hadakozva eltűnt a barlangban. Csak ment, ment a bőgő sárkány felé halált megvető félelemmel.

– Itt jön hős Fantini lovag, védd magad, kegyetlen sárkány!

Erre a sárkány hirtelen elhallgatott.

– Hát az meg ki a csoda? Sosem hallottam a nevét...

– Messze földön híres tetteimet nem zengik balladák és nem jegyzik a krónikák sem! Sosem hallottál még rólam? Pedig ahogy elnézem a három fejedet, a hat fülednek igencsak kellett volna!

A háromfejű sárkány ott ült a barlang mélyén hat kisírt, karikás szemmel.

– Ugyan milyen dicső tetteteket hallgatta el előlem a világ? – kérdezte a lovagtól.

– Röptében megülök bármilyen kismadarat, egymagam kioltottam már kétszáz szúnyog életét, de a legnagyobb tettem, hogy egy ültő helyemben meg tudok enni hetven hamuban sült

pogácsát! – hencegett hős Fantini lovag. – Persze csak ilyen kicsiket... – tette hozzá szerényen a jobb mutatóujjával a másik tenyere közepén matatva, miközben kardját a hóna alá dugta.

– Nahát, ezek igen nagy tettek, nem csoda, hogy nem hallottam – bökte ki a sárkány. – Ez a kis szúette hátvakaró a kardod? – nézett végig hős Fantini lovag legalább huszonöt centis kardján.

– Igen, ősi családi ereklye. Most pedig azért jöttem ide hűséges lófehér kecskémén, hogy elhallgattassalak!

– Az jó lenne! Mert már hetek óta nem aludtam semmit! – bömbölt újra a sárkány mindhárom feje. – Már annyit sírtam, hogy hiába is okádnék tüzet, egyszerűen azelőtt kialszik a könnyeimtől, hogy ki tudnám fújni! Brü-hü-hü-hü! Még egy jó kis nyuszipecsenyét sem tudtam sütni magamnak, mert csak sistergek! Így ni! Sssshhhhhh... Brü-hü-hü!

– Na, jól van, de miért sírsz? – érdeklődött hős Fantini lovag.

– Lakik itt a szomszédban egy király, úgy horkol éjjel-nappal, hogy egy percre sem tudom lehunyni a szemem, Brü-hü-hü! Zeng tőle az egész birodalom!

– Egyik szemedet sem?

– Nem ám! – rázta a három fejét a sárkány. – A kialvatlanságtól rettenetesen fájnak a fejeim, és már majd' éhen halok!

– Nahát, ez érdekes, hiszen éppen ő küldött, mert nem tud a bömbölésedtől aludni!

– Hát persze, mert ha abbahagyom, azonnal horkolni kezd! De akkor meg én nem tudok aludni!
Brü-hü-hü!

Hős Fantini lovag gondolkodóba esett. Ha levágná a sárkány egyik fejét, a másik kettővel biztos azonnal bekapná. Akkor ugyan megoldódna a sárkány éhségproblémája, viszont odalenne a fele királylány meg az icipici királyság. Na meg ki vinné haza hűséges, lófehér kecskéjét? Valami mást kell kitalálnia. Megvan! Megpróbálja felvidítani!

– Figyelj csak, két sárkány megy az úton...

– Kettő? Ugyan hol a másik? Hiszen én vagyok az egyetlen sárkány! Brü-hü-hü! – üvöltött még jobban a sárkány. – Ne is áltass, tudom, hogy teljesen egyedül vagyok!

– Jól van, de legalább három fejed van.

– Na és? Folyton belevágok a saját szavamba, ha kettő egyetért, a harmadik biztosan duzzog! Órákba telik, mire kiengesztelem magam.

Fantini minden próbálkozása sikertelennek bizonyult. Nem tudta felvidítani a sárkányt. Nincs más megoldás, a sárkánynak füldugó kell! Mégpedig három pár! Vagy egy másik sárkány. Fantini lovag újra a kobakját törte, hogy ugyan mi lenne egyszerűbb: hat darab sárkányfüldugót szerezni vagy egy másik magányos sárkányt? Elindult hát a nagyvilágba, hogy tervét valahogyan valóra váltsa.

– Viszlát! Ne legyen a nevem hős Fantini lovag, ha nem segítelek hozzá az alváshoz, te magányos... Hogy is hívnak? – tudakolta a sárkánytól a nevét, amikor már a barlang kijáratánál járt.

– Hóbort vagyok, a sárkány! – kiáltotta az utána.

Fantini lovag újra Üstökösön kecskegélt, már legalább két hete. Mindenfelé érdeklődött a sárkányfüldugó után, de olyan nagy méretben sehol sem tartottak.

Már rég maga mögött hagyta az országot, s egy teljesen ismeretlen vidéken járt, de bárkivel is találkozott, valahogy mindenki búskomornak tűnt. Még a lófehér kecskén vágató hős, Fantini lovag látványa sem csalt egy fikarcnyi mosolyt sem az arcukra, pedig nem akármilyen felvonulás volt az. Amikor Fantini a fővárosba ért, megállított egy asszonyt.

– Mondja meg, néne, miért ilyen szomorú itt mindenki? Nincs humoruk?

– Volt humorunk, kedves fiam. De a királyunk meghalt, Bibella királynő pedig azóta csak a sárkányának él. Felénk sem néz. Anyátlanok lettünk.

– Sárkány? – örvendett Fantini. – Igazi sárkány? Szép? És hány feje van?

– Hogy szép-e? Királynőnk egy tükrös szobát csináltatott neki, hogy jól lássa magát. Naphosszat csak dicséri, és játszik vele. Egyfejű a lelkem – sóhajtott az öregasszony –, de micsoda fej az az

egy?! Folyton beszél, be nem áll a szája, csak addig, amíg valaki bókol neki. Még rágás közben is csak mondja, mondja... Szóhoz sem jut mellette senki. A királyné nemrég kidoboltatta, hogy bókolókat keres a sárkányának. Épp most lógatták fel a kilencvenkilencedik próbálkozót is a bodzabokorra, mert unalmas volt. Eredj, ha szerencsét akarsz próbálni, vagy legyen a te fejed a századik!

Fantini megköszönte az öregasszony kedvességét, s azonnal a vár felé indult, és bebocsátást kért a királynőhöz. Üstököst kikötötte a várárok mellé, hadd legeljen szegény pára.

– Figyelmeztetünk, ha bókolni jöttél, kösd föl a gatyádat, mert kilencvenkilencen már ott száradnak a bodzabokron! – intették a strázsák, de a hős csak rettenthetetlenül haladt a tükros szoba felé.

Odabent mélyen meghajolt, s ez nem is volt nehéz, hiszen nem nőtt túl távolra a földtől. A királyné és a sárkány érdeklődve hallgatta. Fantini minden teketóriázás nélkül belefogott:

Kedves Sárkány!

...csodaszép vagy!

Kezed, lábad, farkad jó nagy!

Sosem láttam ilyen szépet,

Szebb vagy, mint a tükörképed!

Ilyet aztán még senki sem mondott. Hasonlították már illatos vízililiomhoz, csobogó csermely varázsához, zümmögő méhkas aranyához és egy kiöregedett, rozzant lovag még csontos, vén gebéjéhez is, de ilyet még sosem hallott, hogy önmagától is szebbnek titulálják. Pagina, a sárkány teljesen odáig volt. Egy pillanatra meg sem tudott szólalni, és ez ritkaság számba ment, mint fakutyán a szőr.

– Kit tisztelhetünk benned, kedves lovag, ki bókokkal lenyűgözted az én kis házi sárkányomat?
– érdeklődött Bibella királynő.

– Hős Fantini lovag vagyok, akinek messze földön híres tetteit nem zengi ballada és nem jegyzik krónikák sem. Horkoló Honóriusz király birodalmából érkeztem – hajlongott Fantini, aztán egyszer csak felállt. – Királynőm, mondd, mi lesz a jutalmam?

– Miféle jutalom?

– Hát a díjam, a honoráriumom, az elismerésed jele, erőfeszítéseim gyümölcse? Ilyenkor lenni szokott...

– Ugyan mit kívánnál?

– Semmi mást, csak egy képet a te gyönyörű sárkányodról, hogy elvhessem az én magányos, háromfejű sárkány barátomnak, Hóbortnak.

– Sárkány? Azt hittem, én vagyok az egyetlen – hökkent meg Pagina.

– No igen, ő is ezt hiszi, ezért van szükségem a képre, hogy elhiggye, nem ő az egyetlen sárkány a világon.

– És három feje van?

– Bizony – bólogatott Fantini. – Három magányos fej. Hadd említsem meg, hogy mindhárom jobb bókoló még nálamnál is!

Pagina hirtelen felhúzta az orrát, és sértődöttséget mímelve megszólalt:

– Honnan tudjam, hogy igazat mondasz? Azt hiszem, látni kívánom azt a másik sárkányt a saját szememmel.

– Ami engem illet, jómagam is mintha már hallottam volna Honóriusz királyról és birodalmáról. Talán szemügyre vehetnénk – fordult Bibella királynő a sárkánya felé.

Így esett, hogy hős Fantini lovag elvezette a királynőt udvartartásával együtt Honóriusz királyhoz, Paginát pedig a háromfejű Hóborthoz.

És ahogy az lenni szokott, Honóriusz király feleségül vette Bibellát, aki gondosan ügyelt rá, hogy többé ne horkoljon. A háromfejű sárkány pedig annyit bókol, hogy Pagina bele is pirult, cserébe viszont addig duruzsolt, míg Hóbort végre el tudott aludni.

Fantini lovag felmentette szolgálat alól lófehér Üstökösét, miután teljesítette a küldetését. Hálából megkapta Honóriusz legkisebb lányának kezét. Ezt úgy értsétek, hogy a legeslegkisebb volt, ami azt jelentette, hogy pipiskedve is alig ért fel Fantini mellkasáig.

– Csakugyan akkora vagy, mint egy fele királylány! – örvendett az ifjú férj, aki a királylány mellé kapott egy icipici darabot a királyságból is. Éppen akkorát, hogy fel tudott rajta húzni maguknak egy icipici házat.

Pontosan négy gyermekük született. Egy feleméretű, de csodaszép, egy pipaszárlábú, de nagyon bátor, egy barna szemű, de kedves és egy fogatlan kis hadakozó, aki éppen a bölcsőben alszik. Hogy milyen lesz, azt még nem tudni, de egy biztos, mindegyiknek jut majd egy jól lovagolható sárkánynyak.

Bábel Antónia